

GAZETA TRANSILVANIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRĂȘOV

Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.

Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 2.

STEAG RIDICAT LA,

1838

GILBARIȚIU ȘI SFINȚIT DE LUPTLE PURTATE SUB CUTELE LUI MUREȘENI
DE ATĂȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BRĂȘOV

B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513

Abonamentul anual lei 200. Autorități și Societăți lei 500.
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 72

28 Septembrie 1941

Anul 104

Adunarea Astrei

de V. Branisce

Intr'un cadru strâmt, administrativ, are loc anul acesta adunarea generală a Astrei. In locul serbărilor tradiționale, adevărate manifestări ale românismului, care mai bine de trei sferturi de veac au ținut trează conștiința națională a Transilvaniei, sunt convocați membrii Astrei să discute chestiuni de ordin intern, să îndeplinească doar o formalitate stabilită de statute.

Ne înconjoară același Septembrie cu frunza ruginită de viță. In grădină, gherghine și crăsmărese răspândesc miroses tari, tomnatice. Salcămul a ngâlbenit.

Unde sunt șoimii și șoimanele de odinioară, pe care i-am admirat de atâtea ori, trecând în pas cadențat de defilare?

Au trecut doar câțiva ani, decând la poalele Detunatei, veniseră mulți, nespun de mulți, să ne încante cu cea mai desăvârșită executare de mișcări ritmice, simbol al vitalității neamului nostru. Icoana tulnicelor ridicate spre cer ne stârue și azi în amintire ca o chemare, ca un indemn.

An de an, adunările Astrei ne desveleau un alt colț de pământ românesc cu port și cântec cu tradiții și joc.

Așa am avut prilej să vedem la Sătmar minunatul cortegiu etnografic al Oășenilor și să cunoaștem entuziasmul românesc al unui pământ cu tradiții vovodale. Atunci au înțeles deabia unii cât de adânc mocnește focul de sub spuză și ce autentică este regiunea, pe care cei superficiali o considerau înstrăinată.

Altă dată, la Târgu-Mureș, am ascultat cu evlavie un concert de coruri țărănești, venite de pe meleaguri someșene.

Cântecul ce-a răsunat în somptuoasa sală de concert, ridicată cu vândită tendință de a subjugă neamul valah, ne-a răzbunat întreg trecutul de suferințe.

Adunările Astrei erau prilejuri de a se cunoaște frații. Bucovina își trimețea cuvântul. Cetatea Albă era prezentă.

Este bine că în această toamnă a ispășirilor s'a renunțat la fastul de odinioară al adunărilor Astrei.

Delegatul Bucovinei, trimișii Basarabiei ne-ar aduce doar un pumn de cenușă din căminurile lor pustiite, iar alții ar lipsi dela apel.

Astra ne-a rămas datoare cu o adunare generală pe care n'a ținut-o într'un oraș, drag nouă, tuturor.

Când ne va chema acolo, nu va lipsi nici un membru al Astrei.

IZBUC ETNIC

de Prof. I. Simionescu
Președintele Academiei Române

In Munții Apuseni sunt izvoare bogate, care din timp în timp, mai des primăvara, izbucnesc cu năvală de apă, pare că ar clocoți în adânc. După aceea iarăși adorm. Poporul le numește, în chip atât de plastic, izbucniri.

Aparent este o mare deosebire între manifestațiile omenești și cele ale naturii. In realitate sunt apropieri uimitoare.

Transilvania întreagă a fost asemănată de N. Bălcescu, cu o cetate. Aceasta corespunde și cu noțiunea cuibului ancestral de Români, ieșiți din prefacerile Dacilor. Oamenii stau îngrămădiți într'un spațiu prea restrâns. E îndeajuns o pricină oarecare, nevoia de hrană, apăsări ori loviri morale, pentru ca din cetatea, din poporul tot mai numeros, să se reverse parte peste zidurile ei, prin porți strâmte, pe cărări de munți, în toate părțile.

Intocmai ca într'un izbuc.

Așa s'a întâmplat în decursul vremurilor.

Din cetatea Transilvaniei a trecut norod mult peste coama Carpaților, din pricini deosebite. Una din cele mai adânci e în legătură cu oieritul. Mulțumită câtorva harnici cercetători de la Universitatea din Cluj, se cunoaște azi în amănunt, rețeaua așternută de drumul oilor îndeosebi peste pământul de la răsărit de Carpați. Brețcani, Mocani, Mărgineni, cum s'ar numi, apucau spre toamnă calea iernatului. Mulți se întorceau spre primăvară îndărăt la locul lor de obârșie; îndeajunși se opreau în drum, își cumpărau loc, își întemeiau gospodărie nouă, ademenind și pe alții din satul lor să-i imiteze.

Pribeagia, drumetia face pe om mai energetic, mai iscoditor, având de înfruntat multe greutăți în cale. Devine mai activ, împrăștiind în jur exemplul vred-

niciei. In acest chip, de la poalele Carpaților până'n Dobrogea, Basarabia ori Dunărea se găseac presărate sate cu gospodării temeinate, cu ardeleni ziși mai înainte ungureni, așezați în mijlocul „perjarilor”. Când întri într'o casă de bun gospodar din Novaci-Gorj, pare că te găsești într'una din Poiana-Sibiului. Până și portul e păstrat.

Sunt colonizări nesilite, de buni gospodari, care au schimbat fața locului în Bărăgan bunăoară. Sunt agenți de improspătare ori întetire a simțământului și energiei naționale. Mulți dintre ei au dat dovadă că și Românii pot ajunge buni negustori, iscuși meseriași, mari agricultori ori industriași. In timpurile prin care trecem când se urmărește românizarea comerțului și a industriei, prin asemenea elemente, căutate, susținute, se pot lesne înlocui străinii în diferite domenii.

Mulți oieri ardeleni, au arătat o perseverență și o rezistență demnă de băgat în seamă pentru susținerea încrederii în noi. In ei s'a păstrat ceva din puterea de colonizare și de pătrundere caracteristică străbunilor romani. Pot fi dați ca exemplu de îndrăzneala Vikingilor.

In această privință o lucrare însemnată, premiată de Academia Română și datorită d-lui Prof. N. Dragomir de la Cluj, ar trebui răspândită ca o documentare convingătoare asupra energiei noastre etnice în direcție practică.

Sunt citate nume, sunt date în amănunt din țara întreagă localitățile, unde s'au așezat mărginenii din Poiana-Sibiului, Jin și celelalte, la un loc adevărat izbuc etnic.

Au împânzit țara; au trecut dincolo de graniți. Au înfruntat vremea,

— Continuare în pagina 3-a —

CENUȘĂREASA

de Dr. D. Chirculescu

Omul se deosebește de animal, nu atât prin faptul că gândește, — căci în oarecare măsură gândesc și animalele, — ci mai ales prin puțința pe care o are de a-și comunica gândurile prin viu grai sau prin scris. Se mai deosebește de animal și prin aceea că ceea ce exprimă, sunt propriile sale gânduri: actele lui sunt realizarea propriei lui personalități, și nu executarea automată a unor mișcări datorite rutinei de a asculta de biciul unui stăpân.

O altă deosebire constă în cea aptitudine a omului de a-și crea idealuri, de a-și întemeia un crez, și de a lupta pentru el.

O fi tot om și cel ce nu este în stare să-și făurească un crez, dar acela nu face nimic prin ce să se deosebească oarecum de animal. Adevărat om este numai acela care este în stare să creadă și să lupte pentru credința lui.

Oamenii, societățile omenești și popoarele care nu sunt în stare de aceasta, acelea care nu au puterea să creadă, cărora le e rușine de credințelor, nu au dreptul să se mândrească cu calitățile supreme ale omenirii civilizate.

*

In ce ne privește pe noi, Românii, noi am suferit, în trecutul apropiat, o încercare de înnăbușire a virtuților Neamului, a gândurilor și credințelor noastre, pentru a ni se impune opereta regimului de tristă amintire, căzut la 6 Septembrie 1940.

Tot ce a fost omenește înalt în grijile și actele României, a fost atunci înnăbușit pentru a se da glas unor rușinoase tămări de persoane. S'a dat poporului românesc o înfățișare care nu era a lui, pentru a se ascunde aspirațiile lui temeinate, reale, viguroase. I s'a cerut României să abdice dela demnitățile omenească, dela dreptul de a lupta pentru un crez.

Rezultatul se cunoaște. La acel rezultat ne-au adus aceia care, aflân-

— Continuare în pag. 3 —

FOILETONUL
GAZETEI TRANSILVANIEI

Războiu

Se 'ndreaptă din apus spre răsărit
Șiraguri lungi de pasări călătoare;
Se duc în sbor spre țările cu soare.
Și cum privesc cel glob nenorocit,

Cel glob de jos, — bătrânele cocoare
Și rândunici, cu dulce cîripit,
Se 'ntreabă trist: Dece o fi ursit
Să piară-acum pământul, sorioare?

Văzut-am doar atâtea vijelii
Că se 'ngrozeau țările de ele
Și se clăteau a lumii temelii,

Dar n'am văzut minuni ca și acele,
Să fulgere, să tune în câmpii,
Iar cerul sus să fie plin de stele.

Ecat. Pitiș

Din carnetul unui pribeag Întâlnirea cu frații emigrați

de Anania Boldor

Continuare din Nr. 68

In aceste orașe și în general în toate centrele mari industriale din statele Indiana, Ohio și Pennsylvania, sunt o mulțime de Români, în deosebi ardeleni, care își câștigă pâinea de toate zilele în marile fabrici de aici. Auzind ei, că au sosit câțiva intelectuali din patrie, ne-au înconjurat cu multă dragoste și mare curiozitate să afle evenimentele de acasă chiar din gura martorilor oculari ai marelui tragedii ce s'a abătut asupra neamului nostru.

Le-am îndeplinit dorința, arătând în câteva conferințe evenimentele intrării României în războiu, pentru înde-

plinirea unității naționale, apoi luptele eroice din Ardeal cu retragerea durosă în fața covârșitorului număr de oști, care au cutropit trei părți din țară, răbdarea fără seamăn a Românilor, luptele îndârjite din Moldova și încrederea nestrămutată a Românilor în izbândă și dreptatea neamului.

Cleveland, Youngstown-O.

Crăciunul anului 1917, l-am petrecut în Cleveland, unul din cele mai mari și importante orașe industriale americane și în acest timp cel mai însemnat centru al Românilor emigrați.

Aici apăreau trei ziare românești „America”, ziar cotidian, „Foia Popo-

INSTANTANEE

Anonimii artei

In vitrina unei prăvălii sunt expuse de câteva zile două tablouri pictate în ulei, înfățișând colțuri de natură, mai mult sau mai puțin pitorești, și executate cu talent mijlociu. E un peisaj de vară: doi inși care, mână în mână, se pierd pe-o cărare singuratică de pădure. De-o parte și de alta flori, soare și arbori înverziti.

Celălalt e tot un peisaj, un peisaj de iarnă însă, cu cerbi și căprioare care beau apă din izvor și la o distanță oarecare un vânător le pândeste cu pușca la ochi. Două subiecte demodate, care le mai zărești uneori pe pereții vreunei săli de restaurant cl. III sau în locuința cutărei matroane, ce le păstrează încă cu sfințenie ca pe un suvenir scump familiar. Ambele aceste tablouri sunt, de sigur, copii mărite de pe cărți poștale. Privindu-le nu te farmecă cu nici o notă nouă, n'au nimic din capriciul cu care aruncă pe pânză, penelul pictorilor moderni, nuanțele. Sunt umbre și lumini, culori vioaie prinse 'n linii îngrijite, dar monotone și fără expresie. Pentru ochii unui laic însă, sunt două tablouri draguțe.

De luni de zile le văd în același loc și privindu-le mă cuprinde mila pentru cel care s'a ostenit de le-a lucrat, legând poate atâtea speranțe dulci de ele. Il văd adeseori trecând pe dinaintea vitrinei, ațîndu-și ochii dela distanță asupra lor, învâluindu-le cu acea privire caldă și plină de gingășie, cu care un părinte iubitor își privește copiii.

De când îl cunosc, îl văd cu aceiași pantaloni suri și subțiri, înfășurat într'un pardesiu tocit. Poartă plete lungi, pălărie neagră cu bordurile late și cravată de aceeași culoare ce-i acopere aproape jumătate pieptul. E slab și înalt, îmi pare mai înalt pe zi ce merge și tot mai slab. Se stinge cu încetul în cine știe ce mizerie, mistuit de focul celei mai sfinte și mai curate iubiri pentru arta care-l disprefuește, îl torturează, îl ucide.

Numai când îl văd pe el îmi pare uneori rău că nu sunt și eu unul dintre îmbogății războiului să-i pot cumpăra tablourile toate, ca să-i fac o bucurie, poate cea din urmă. Dar oare înconjurată fiind de bogății și de plăceri, ar mai îndrăzni inima să-mi șoptească de necazurile unui biet artist?

Exemplele, ce le avem, îmi spun că nu.

Ecat. Pitiș

Un Român brașovean ofițer superior în armata țarului Alexandru I

de A. A. Mureșianu

In frumoasa falangă de oameni aleși cu care neamul nostru românesc a contribuit, în trecut, la deștelenirea ogorului cultural al pravoslavniciei împărății dela Răsărit, Brașovul își are și el partea sa, căci el a dat lui Petru cel Mare pe unul din cei mai vrednici șefi ai cancelariei sale, pe „veț pisarul i canțilarul“ Teodor Corbea.

Om de o cultură aleasă, dela care ne-a rămas și cel dintâi dicționar latino-român cunoscut, Teodor Corbea a fost fratele „ceaușului David“ (Corbea), cunoscutul boier al lui Constantin Brâncoveanu, al cărui nume l-a păstrat până în zilele noastre o biserică zidită de el în București. Amândoi frații fuseseră fiii unui învățat dascăl și preot al bisericii Sf. Nicolae din Brașov.

In decursul cercetărilor făcute de noi în anii trecuți în arhivele Brașovului, grație cărora ne-a reușit să găsim și o dovadă a zidirii unei școli de piatră românești la Brașov în anul 1598, am dat și de urma unui alt Brașovean trecut în Rusia și ajuns ofițer în armata țarului Alexandru I. Este „comandantul batalionului de garnizoană“ din Cherson (Crimeea) din anul 1825, *Maiorul Zaharia Nicolaevici Ravici*.

Cine ar crede că sub numele rusificat al ofițerului de mai sus s'ar ascunde un neaș Român brașovean și încă dintr'o familie care a mai dat și alți oameni vrednici poporului românesc?

O scrisoare în limba rusă adresată din Cherson, la 16 Aprilie 1825 „milostivului Domn“ cavalerului Ignat Pavlovici Iacovenco, „assessor de colegiu“ și trimisă, dimpreună cu o cerere, Magistratului Brașovului, ne destăinuște însă această origine.

„Primind din Brașov în Transilvania — scria Ravici — o scrisoare cu vestea despre moartea în luna trecută a mamei mele Maria Zaharia și fiindcă slujba mea în armata împărătească îmi face cu neputință plecarea mea în orașul nașterii mele, ca să ridic moș-

tenirea răposatei, te rog pe D-ta D-le, ca pe un cunoscut și binevoitor, să binevoiești a lua în deplină stăpânire, fără deosebire, tot ce d-ta vei găsi din averea mișcătoare și nemișcătoare rămasă dela răposata mea mamă, care acum mi-se cuvine mie, ca singurul ei moștenitor“.

Cine era brașoveanca „Maria Zaharia“, mama maiorului rusesc „Ravici“? Identificarea ei am putut-o face foarte ușor, nu numai cu sprijinul datei morții sale, ci și cu alte documente din arhivele brașovene. Ea era văduva, din a doua căsătorie a fruntașului ctitor de origine macedoneană al bisericii „Sf. Treimi“ din Brașov-Cetate, Dumitru Dima, și fiica cunoscutului neguțator român brașovean Zaharia Nicolau (Făgărășanu). Maria Nicolau fusese căsătorită în anul 1786 cu „Nicolae sin Hagi Necula Răuț“, ca care nu avu decât un singur copil, pe maiorul Zaharia.

„Maiorul de garnizoană“ al Chersonului care își rusificase numele Răuț în Ravici, descindea și prin tatăl său dintr'o valoroasă familie românească brașoveană, căci era nepotul lui *Leccar R ut*, marele și „distinsul“ neguțator (Sașii îi ziceau „vornehmer Handelsmann“), strabun al familiei Lecca, care a dat între altele pe dascălul brașovean Dimitrie Lecca, pe pictorul Constantin Lecca și pe poetul și scriitorul Haralamb Lecca.

Un inventar scris în limba germană, ne-a păstrat până la cele mai mici amănunte, bogata moștenire în monede de aur și argint, scule, argintarie și alte obiecte ale fruntașului Român brașovean, ajuns comandant al „Batalionului de garnizoană“ al orașului Cherson, pe atunci încă destul de tânăr, căci nu avea decât 38 de ani, dar despre a cărui soartă viitoare nu mai avem nici-o informație.

R O M Â N E !

ȚI-AR FI LUAT TOT

AI SALVAT TOT

SUBSCRIE MĂCAR O PARTE LA

IMPROMOTUL TOTALEI REINTREGIRI

rului“, care apărea de trei ori pe săptămână, și „Românul“ care se tipărea de 2 ori pe săptămână. In afară de acestea în America mai apăreau și alte vreo 13 ziare și reviste românești, cele mai multe fițiuci de scurtă durată, rău scrise și adevărate revolve de răfueți pătimașe între diferite mici grupări și conducătorii lor. Singura excepție o făcea „Sămănătorul“, revistă serioasă și bine scrisă de Prot. Podea.

Românii din America, cu foarte puține excepții, toți lucrători de fabrici sunt constituiți în o mulțime de societăți mutuale de ajutoare pentru caz de boală sau moarte. Lucrătorii dintr'un oraș formau o asociație sau 2 și toate societățile din U. S. A. erau grupate în două mari uniuni: „Uniunea Societăților româno-americane și Liga și ajutorul“.

Veniți aici din părțile Ardealului, din Banat, Bihor, Maramureș, etc. mulți dintre ei analfabeți, fără nici o pregătire intelectuală sau chiar morală, sunt expuși la toate tentațiile unor oameni

și societăți, cu atâtea crezuri și tendințe aproape totdeauna păgubitoare intereselor noastre naționale, culturale și mai ales morale. Singurii intelectuali români, aici, erau preoții celor două confesiuni: ortodoxă și unită, cu puține excepțiuni, elemente neselectate și nepregătite, pentru misiunea grea ce se cere în țara tuturor libertăților.

Poporul, în cea mai mare parte, trăia într'o promiscuitate condamnată, măcinându-și sănătatea în munca istovitoare a marilor fabrici, care le storceau toată vloga, fără să poarte nici o grijă de starea lor fizică și intelectuală. Marile uzine americane, năpădite în aceste timpuri de enorme comande de armament și munițiuni de războiu, lucrău cu mare zău, ziua și noaptea, cerând și impunând lucrătorilor cât mai multă și stăruitoare încordare fără să țină seamă de sănătatea și celelalte condițiuni de viață ale lucrătorului. Mulți din cei veniți în America și-au adus și familiile, dar cei mai mulți și le-au lăsat acasă, în credința că aici

fiind scutiți întrucâtva de grija celor din prejur, să strângă ceva parale și să se întoarcă cât mai curând, pe meleagurile atât de dorite ale țării lor dragi.

Cei veniți fără familie trăiesc în „borturi“ (pensiuni) de câte 10—15 la un loc, ba am găsit borturi și cu 40—50, într'o casă, îngrămădiți în camere strâmte în condițiuni igienice proaste, o parte a zilei o petrec în fabrică, la lucru iar cealaltă parte în saloane (cârciumi) sau alte locuri de distracție, fără nici o preocupare de cele sufletești și culturale.

Vieța și traiul în familiile Românilor din America le-am observat și studiat mai bine, cu prilejul unor călătorii, ce-am făcut în diferite localități, însoțind pe unii din preoții noștri la îndeplinirea diferitelor servicii religioase pe la credincioșii respirați atât de mult — mai ales în satele de Est ale Uniunii Americane.

Copiii urmează la școala statului, împreună cu ceilalți de diferite națio-

PREDICI ÎN PUSTIU

Echilibrul

Ți-ai dat vreodată seama ce rol joacă în viață și în toată natura sau lumea înconjurătoare echilibrul și încă pe orice plan individual, biologic, social, național, bisericesc, economic, și al fenomenelor naturii? Cel mai frumos peisaj este echilibrul între munte și șes, între apă și uscat. Nimica mai în-cântător pentru ochi, în opoziție cu nesfârșitul mării sau al pustiului, decât când din vârful de munte privești o câmpie transilvăneană brăzdată de ape, coline și păduri proaspete. *Recoltă bună?* Echilibrul între ploaie și soare, vânt și liniște, nor și senin, între munca ome-nească și harul dumnezeesc.

Pacea universală? Echilibrul între interesele diferitelor state în senzul principiului în veci nemuritor, ca fiecare stat național să-și aibă granițele etnice corăspunzând cu cele geografice și unde acest principiu nu se poate aplica în plinătatea frumuseții lui, trebuie să intervină colonizările, ca cele realizate de Grecia și Turcia după războiul trecut și de Führer în războiul actual.

Pacea socială? Echilibrul între generațiunea tină și bătrâna, între diferitele pătri sociale.

Bunăstarea materia? Echilibrul între producție și consum venituri și cheltueli, impozite și posibilitate de câștig.

Sănătatea corului tău? Echilibrul între mișcare și odihnă, între cald și frig, între diferitele organe și glande endocrine, foame și saturațiune, cameră și aer liber, echilibrul între diferite regime alimentare, fără a putea pretinde unul din ele înțaietatea, căci strică chiar esențialul: echilibrul între ele. *Armonia universală chiar, nu este oare echilibrul între diferitele forte de gravitațiune și atracțiune a nenumăratelor planete din infinitul spațiului dumnezeesc?*

După aceste premise cred, este ușor să crezi, că și pacea sufletului tău este echilibrul între luptă și repaos, tristetă și optimism, disperare și voe bună, păcat și virtute, rău și bine, lene și sârguință, egoism și altruism, încordare și destindere, sgomot și liniște, societate și singurătate, dominație și supunere, frică și curaj, dor de ducă și stabilitate, dragoste și ură, ambliie și renunțare. Nu te mira, că fiind vorba de așa felurite manifestățiuni ale vieții sufletești este așa de greu să-ți găsești echilibrul sufletului tău. Fiindcă firea noastră înclină mai mult spre polul negativ a lică spre tristetă, disperare, păcat, răutate, lene, egoism, societate, dominație, fri a, ură, renunțare, nu poți nici de cum să ajungi la echilibru fără ajutorul Celui ce a suflat în corp sufletul nostru.

Numai prin rugăciune poți păstra contactul cu Marele Creator și poți avea ajutorul lui, pentru echilibrul sufletului tău.

Dr. M. Suciuc-Sibianu

nalități, din cartierele muncitorești într'un mozaic, de cea mai categorică împreștire de neamuri.

Lipsiți cu desăvârșire de o educație națională și religioasă, în curând pierd sentimentul național iar cel religios slăbește și în curând își uită limba maternă pe care o vorbesc din ce în ce mai greșit și mulți — chiar în generația a 2 sau a 3 își uită neamul.

Ca să am o orientare asupra creșterii în familiile Românilor din America, în vara anului 1918 am deschis un curs de școală primară românească, în casele parohiei gr. cat. din Youngstown-O. la care au urmat timp de vreo trei luni cam 20—30 băieți și fetițe, de ale Românilor noștri mai înstăriți din acest oraș. Intre ei deabia a treia parte, între care copiii părintelui protopop Podea, vorbeau o limbă românească mai curată. O altă parte vorbeau o românească mai greoaie și greșită, împreștită cu multe expresiuni engleze, iar restul aproape își uitase limba maternă.

IZBUC ETNIC

de prof. I. Simionescu.

Continuare din pag. 1-a

depărtarea, dușmăniile sau furtunile sociale. Unde n'au ajuns? Din Bugeac în Crimea, în Caucaz; au trecut unii dincolo de Marea Caspică; au pătruns până'n finuturile udate de Amur-Daria și Sib-Daria, râurile care se varsă în lacul Aral. Dumitru Dragomir a lui Iacobuț din Vale, s'a îndepărtat până la Buchara; I. Coman de la Mercurea-Sibiului a ajuns până la granița Afganistanului. Vrednicii mărgineni au călcat astfel cu oile pe drumul bătut de Alexandru Machedon.

În lucrarea mea din urmă „Tinere, cunoaște-ți neamul“, am căutat să concentrez datele cuprinse în lucrarea d-lui N. Dragomir și a altora, spre a pune în evidență valoarea energetică a poporului nostru și puțința de a se manifesta cu destoinicie în diferite ramuri de activitate omenească, mai ales în direcția practică, ceea ce i se contestă, din interes de către dușmanii noștri, din necunoaștere chiar de către ai noștri. Românul e bun să rămână ori plugar, rob pământului, ori funcționar, sclavul sărăciei.

În realitate avem puțința în toate să rămănem noi, stăpâni în casa noastră. Posedăm darurile firești pentru a face față tuturor cerințelor.

Slavă Domnului! După cum în domeniul intelectual sunt Români care au însemnat ceva în cultura străină (un Olahus, Milescu ori Cantemir tatăl și fiul), tot așa și în direcția practică. Se cunosc nume de români în lumea mare financiară (un Dumba ori Averoff); român este conducătorul unei întreprinderi industriale în Statele-Unite; alții se pomenesesc în fruntea întreprinderilor comerciale din Hamburg ori Stockholm, după cum învățătorul Tipăruța din Vale (Sibiu), dat ca exemplu în lucrarea d-lui N. Dragomir, s'a învrednicit să înființeze cu oierii săi de dincolo de Don, o cooperativă de brânză, lână etc. care a durat câțiva ani, până ce urgia bolșevică l-a pus în temniță, unde s'a sfârșit.

Izbucul românesc din Transilvania a jucat un însemnat rol în decursul vremurilor, drept dovadă grăitoare a energiei neamului, care se poate constata de altfel, cu grade deosebite de intensitate, în întreg cuprinsul româniei.

A o cunoaște e o datorie, căci, mai ales în împrejurările actuale, naște încredere în puțința de regenerare a organizației din viitor a statului, bizuindu-ne pe noi înșine.

Strigături hunedorene

M'a făcut maica pe mine
Nu-și aude nici un bine
Numai vorbe de rușine;
Că mă uit după copile.
Lasă lumea să vorbească
Cine-i voinic să trăiască...

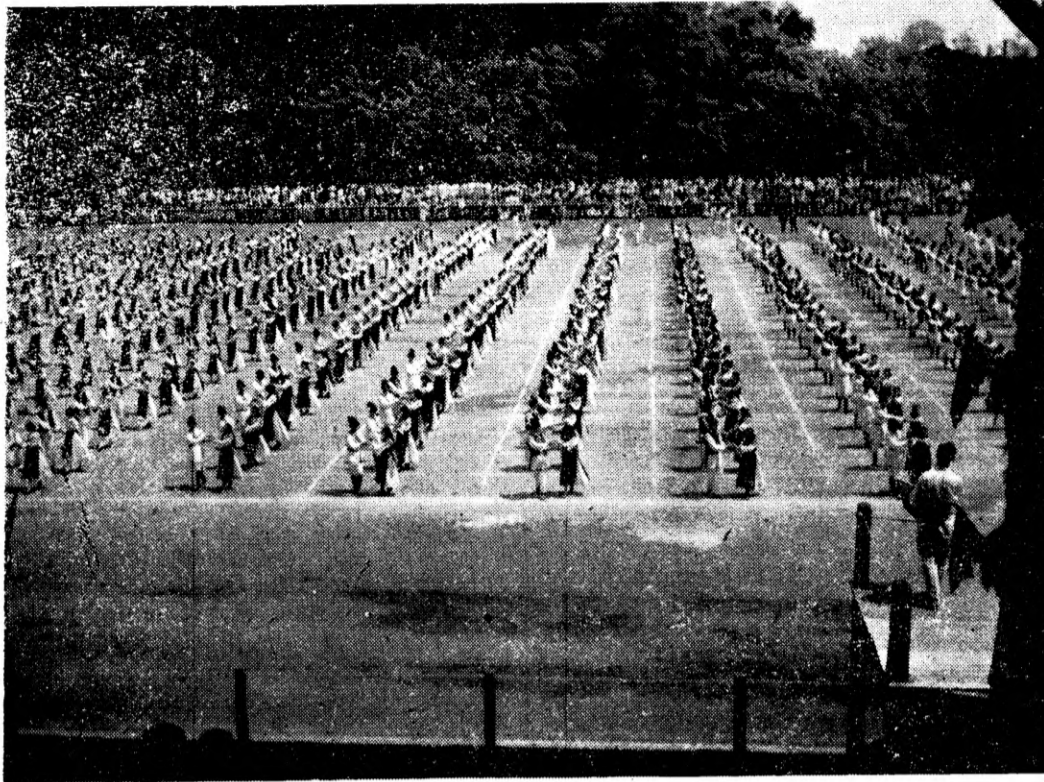
Tu măndrufo ochii tăi
I-a uns moașa cu ulei
Să-mi pun capul după ei,
Tu măndro buzele tele
Le-a uns măcuța cu miere
Să-mi pui capul după ele...

Doamne, să nu mă omori
C'am iubit două surori
Și vă spu, dar mai cu frică,
C'am iubit și pe ha mică...

(Auzite dela Nicuța Păcurar, din comuna Zlaști).

Culese de Nicolae M. Isac

ȘOIMII CARPAȚILOR

Șoimiada dela Mănăstreni (Cluj)

Din nou:

„Minoritatea Maghiară“

de I. Bozdog

În Nr. 65 al gazetei noastre făceam un blând rechizitor revistei ungurești cu numele de mai sus, și-mi exprimam dorința că ar fi timpul să înceteze sfidarea *Ungurilor din România* la adresa Țării.

Numărul din 16 Sept. însă continuă să apară în același ton și tot la *Lugo*.

Dacă în numărul din August făcea dulcege muștrări Italiei, în acest număr apoi se îndreaptă cu mai multă îndrăzneală contra Germaniei. Se pare, că minoritatea ungurească din România, de astădată, nu e de acord cu oficialitatea neamului său, care este în Axă și ca urmare deplin contopită sufletește cu noul curent de idei și formă de conducere al acesteia, așa că a și pus sub interdicție cartea lui Bajcsy Zsilinszky îndreptată direct contra poporului german.

D-l Dr. *Iakabbfy Elemér*, fost deputat în parlamentul român și reprezentant și informatorul permanent al minorității maghiare la Geneva (ultima(?) d-sale intervenție a fost în 1939, când a torpilat legea romanizării întreprinderilor) se ocupă într'un articol documentar, de soarta de azi a *Galiției în imperiul german*. D-sa arată cu 10 tabele statistice, începând dela 1786—1921, că numărul Germanilor din această provincie nu s'a ridicat niciodată peste 1¹/₂%, iar la sfârșitul imperiului austriac abia atingea 0,5%, deși erau înglobați în numărul Germanilor și o jumătate de milion de Evrei. Maximul cifrei de germani de origine etnică a fost în anul 1900, când numărau un total de 77.500, suflete, adică 1,06% din totalul populației. Dar D-l *Iakabbfy* pune destul de îndrăzneț și problema nedreptății ce se face Ungariei prin această anexare, căci *Galiția* a aparținut chiar și imperiului austriac numai printr'un obuz Ea, de fapt, a fost parte integrantă a imperiului maghiar încă din vremea lui *Bela III*. Impărăteasa *Maria Terezia* „a avut nu mici muștrări de conștiință când a cedat străruințelor fiului său și cancelarului *Kaunitz* și a anexat-o imperiului austriac. Pentru liniștea conștiinței sale, Impărăteasa a încredințat pe oamenii de știință de atunci să s'abilească drepturile sfinței coroane așu pra acestui ținut, căci doară *Bela III* a ocupat *Lodomeria* și *Gacia*, iar regii următori se intitulau: rege al *Gaciei* și *Lodomeriei*. Deaceia *Maria Terezia*,

pentru deplina liniștire a conștiinței, a anexat *Galiția* imperiului său numai și ca stăpâna sfinței coroane. Ca o consecință a acestui fapt comandantul trupelor de ocupație a fost contele *Hadik András*, iar a cordonului dela granița contele *Eszterházy Imre*“.

Ironizează apoi cuvintele din „*Südostdeutsche Tages-Zeitung*“ privitoare la „*Generalgouvernement*“, care stabilește dreptul Germaniei de azi asupra acestei provincii și observă, făinos că: *nu două veacuri, ci abia 146 ani a ținut „protecția germană“, aici, iar această provincie ar fi trebuit să revină Ungariei, căci așa era dorința Mariei Terezia la anexare, să facă „îndată ce împrejurările o vor permite“. Și acum „împrejurările“ o duc Germaniei.*

D-l *Iakabbfy* își permite totuși o observație: „pe lângă un atât de neimportant număr al elementului german, socotim ca probabil, că chiar și dacă își va extinde imperiul german suveranitatea asupra *Galiției*, în deosebi din *mo've economice*, limba de administrație, justiție și instrucție va fi limba polonă sau ucrainiană sau ambele paralel“. Așadar, în concluzie sunt făcuți atenți Germanii, că dacă nu întrebă și pe aliații lor, cel puțin să ia în seamă părerea *Ungurilor din România*, care se simt depozitarii și paznicii drepturilor sfinței coroane.

La rubrica „altor minorități“ încreastă apelul din „*Südostdeutsche Tages-Zeitung*“ din 23.VIII privitor la regerminizarea numerelor maghiarizate ale *Șvabilor*. Ca să poată infunda însă țara noastră în acest scârbos meșteșug de desnaționalizare, arată la pg. 427—428 că *România* i-au desnaționalizat pe Germani în jurul *Zlatnei*. Înșiră apoi vreo 5—6 localități, exclusiv cu nume ungurești, din județul *Arad*, unde și *Ungurii* au desnaționalizat pe Germani, dar, ei au reușit să facă din aceștia „*Erz-magyar*“, ca și din preotul născut din părinți germani din *Varsand* care exprima în predicile sale, Dumineca de pe amvon, „că se îngrozește de tot ce e german“.

Publică apoi și statutele de organizare ale minorității germane din *Croația*, ca un fel de „lucru de înțeles“. căci *Croația* are să-și mulțumească „renașterea în locul prim *Axei*“.

Un tratament mai uman al minorităților poate fi obligator deci numai în țările nou create de cineva, dar nu

CENUȘĂREASA

Continuare din pag. 1

du-se în fruntea bucatelor, n'au știut să fie oameni. Și fiindcă n'au știut să fie oameni, au plecat ducând după ei disprețul întregului neam.

Poporul nostru are astăzi crezul său, mai puternic ca oricând, și luptă pentru el prin toate forțele lui.

Poporul nostru are astăzi în fruntea lui pe oamenii pe care el însuși și i-a dorit.

Să fie lăsat să lupte, acest neam. Să nu se atingă nimeni de credința care face să tremure toate fibrele inimei lui.

Căci numai astfel merităm să fim numiți oameni și să fim respectați ca neam.

Și doar tocmai pentru respectul de sine și pentru a fi respectat, poporul românesc suferă, luptă și-și varsă sângele, conștient de el însuși, neînduplecat, fără șovăire.

Cum oare i s'ar putea cere să-și frângă singur inima, să-și tacă durerea pe care i-o redeschid, clipă cu clipă, scăderile unor dușmani seculari?

Cum oare i s'ar putea cere să-și ascundă în cenușă însuși visul de dreptate pentru care își varsă sângele?

Să facem din visul nostru o nouă cenușereasă, ca cea din poveste, căreia nu-i era îngăduit să iasă la lumina soarelui?

Nu. Comoara visului românesc să strălucească, așa cum se cuvine, pentru toți, la lumina zilei.

Să-i dăm cenușeresei hainele pe care le merită, și s'o scoatem, în văzul lumii, din ungherul în care vor s'o fină cei ce se tem de frumusețea ei.

DIN LUMEA LARGĂ

Populația Japoniei

Conform rezultatului recensământului din 1940, populația totală a Japoniei este de 105 milioane locuitori, dintre care 73 milioane trăiesc în Japonia propriu zisă. Din 1935, populația Japoniei s'a mărit cu 6,3 milioane resp. 6,4%. 1/5 din populație trăiește în cele 6 mari orașe ale țării, care în 1935 au adăpostit jumătate din populație. Capitala *Tokio* are 6,8 milioane locuitori, populația ei mărindu-se din 1935 cu circa 900.000 persoane. *Yokohama* are 870.000 locuitori, *Nagoya* 1,3 milioane, *Nyoko* 2,61 milioane și *Kobe* 970.000. Japonia numără printre cele mai des populate state din lume, având 155 locuitori pe kmp. (în Japonia propriu zisă chiar 191 locuitori pe kmp), în timp ce *Reichul* are 132 locuitori pe kmp. Spre deosebire de cele mai multe state europene, Japonia are mai mulți bărbați decât femei, îndeosebi în posesiunile exterioare.

se poate pretinde același tratament și într'o țară nedreptătită.

Situația învățământului în limba noastră maternă în județul *Szörény*. După stările sălbatice din *Temes Torontál*, arătate de noi în Nr. 65, acum iată că în județul *Szörény* abia la 333 copii ungi ajunge un tonitru naționalist, plătit de statul român. La *Lugos* nu este nici un învățător ungar la școala de stat, iar la *Facset* (probabil *Făget*) abia este un învățător ungar plătit de stat pentru 119 copii.

De-acum, fiindcă din aceste județe (*Temes Torontál* și *Szörény*) au plecat, în toamnă, 25% dintre părinți și școlari, iar dela *Șvabi* și *Români* nu-i chip de ciupeală chiar acum, să se pună pond mai mare pe educația maghiară extrascolară.

Nu e rău să se știe, că la aceste cursuri extrascolare au fost instruiți în trecutul apropiat membrii din instituțiile culturale „*rongyosgárda*“, „*levente*“ și „*tüzharczosok*“ care au așteptat anul trecut vitezele trupe desrobitoare.

Ne aude cineva, sau suntem glasul ce strigă în pustie?

Ziua Domnului

Urmarea lui Hristos

„... și lăsând toate au mers după dânsul” Sf. Luca V—11.

Este înfățișarea Domnului vestind cuvântul sfânt, pescuirea minunată și chemarea la apostolie.

Cuvântul prelins din suvoiu iubirii lui Hristos pentru noi, se îmbină fericit, în această pericopă evanghelică, cu podoaba naturii, înălțându-ne inima prin priveliști bogate. Iată școala sfântă dela iezerul Ghenisaretului, în care se vestește împărăția lui Dumnezeu, de Isus cel îmbrăcat cu putere de sus.

Ce alt lucru mai îndulcitor al sufletului creștinesc, decât cuvântul dumnezeesc ce luminează gândul și te înalță către dragostea Stăpânului cerului și al pământului. Aceasta să îndestuleze inima noastră, ca a mulțimei ce năvălea după Hristos.

E chemarea divină la apostolie și mântuire.

După noaptea întunecului a venit lumina lui Hristos, ce luminează tuturor.

Ziua aurie a zorilor a înfrumusețat toată firea lacomă de Domnul. Acolo, pe malul mării puterea lui Dumnezeu, care s'a arătat în Isus Hristos, a luminat vieța oamenilor. Să trăim mai adânc cu Isus, coborându-ne pe calea credinței în mărețele peșteri ale istorisirilor evanghelice, pentru a cunoaște nemărginirea Lui. Atunci darul lui Hristos se va revărsa în inimile credincioșilor ca și în mreșile pescarilor.

Lucrarea mântuirii, la care au râvnit atât de intens pescarii, lăsând totul pentru a urma lui Hristos, să împreune voința noastră de a părăsi păcatul cu darul lui Dumnezeu ce se pogoră asupra celui ce-l caută cu tărie. Îmbinarea lor deschide calea mântuirii.

Să ne învrednicim de îndurarea dumnezeiască, ca apostolii de lângă marea Galileii, zicându-ne, nu te teme, căci de acum vei urma Mie.

Dacă ostenele tale au fost zadarnice, munca fără rod, întreprinderea fără agoniseală, nu cădea în desnădejde. Apostolii toată noaptea au ostenit, fără un rezultat dorit. Dar credința lor în Domnul a umplut corăbiile cu belșug.

În această vieță scurtă, până la strecurarea în mormânt, smulge-te din adunarea necredincioșilor și din casa hulitorilor, căci numai așa va fi osteneala ta biruitoare. Credința adevărată trăiește cu inima și nu prin socoteli. Prin această credință se vor oțeli puterile și se va îndrepta voința. Să zicem și noi cu apostolul neamurilor, că toate le pot întru Hristos cel ce mă întărește.

Să urmăim cu jertfă și abnegație Domnului. Să lucrăm neîncetat cu El, singurul izvor de vieță adevărată. Să oprim surâsul voios al belșugului prin urmarea lui Hristos. Să dăm acelora care vecinic stau cu mâna întinsă, să dăm bolnavilor din spitalele jertfei românești, să ajutăm instituțiile de binefacere, pentru a ne aduna comoară dincolo de mormânt, în strălucirea cerului.

Vrei să te apropii de Dumnezeu?

Atunci ia calea dragostei față de aproapele și de Domnul. Oare lumea credincioșilor a uitat această poruncă sfântă, de a urma lui Hristos?

Dă-i tu pildă bună.

Preot Nic. Bârson

FRATE ARDELENE,

Imprumutul se numește al

REINTREGIRII

Ajută, cu banul tău, să ne facem țara cum a fost!

Rahitismul

Medicul nostru

de Dr. Valeriu Stînghe

În limbajul popular românesc pentru această boală nu avem o denumire proprie. Cine a văzut copii piperniciți, cu capul mare, cu burta mare, cu picioarele strâmbe, cu pieptul bombat înainte, cu cocoșe (ghiabă) în spate, să știe că aceștia aproape sigur au suferit, sau suferă de această boală, de rahitism.

Acești bolnavi sunt victimele unei copilării nefericite, triste, a unei copilării care nu prea a fost ocrotită, învelită de îngrijirea duioasă a părinților.

Rahitismul este o boală cronică a copilăriei care se caracterizează prin turburări ale scheletului (ale oaselor), adică prin umflarea, înmuerea și deformarea oaselor. Este o boală care începe cele mai adese ori în primul an al copilăriei, între a 3-a și a 12-a lună și se oprește înainte de al 4-lea an. Uneori boala se redesteaptă din nou între 8 și 16 ani.

Cauzele acestei boale sunt numeroase, însă de obicei în prima copilărie principala cauză este o igienă alimentară defectă: biberonul și infecțiile pe care le cauzează, înțărcarea prea de timpuriu, alăptarea greșită a copilului și deranjamentele stomacale și intestinale pe care le cauzează. E bine să se știe că alăptarea prea deasă, prea abundentă, este mai deseori cauza rahitismului decât lipsa de hrană.

La cauzele de mai sus ale rahitismului se adaugă locuințele umede, lipsite de aer, de soare, de lumină, o adăpostire insuficientă contra frigului.

Lipsa vitaminelor (despre care vom vorbi într'un articol viitor), din alimente contribuie în bună măsură la apariția rahitismului.

Mai expuși la această boală sunt copiii născuți din părinți ofticoși, sifilitici, bețivi.

În general se poate spune că rahitismul este o boală a mizeriei.

Semnele acestei boale sunt foarte caracteristice. Sugaciul rahitic preferă să stea culcat, plânge dacă voim să-l mișcăm, sau să-l ridicăm în picioare. Copilul este mai mic decum ar trebui să fie la vârsta lui. Capul este exagerat de mare. Creșterea dinților este întârziată, iar când cresc ei se cariiază (se gănesc, devin găunoși) de timpuriu.

Mai târziu trunchiul și membrele se deformează, din cauză că oasele fiind moi nu pot suporta greutatea corpului. Pieptul se turtește pricinuind o boltire înainte și o cocoșe în spate. Uneori șira spinării se boltește la stânga sau la dreapta, dând deformația numită „colioză”. Alteori se încovoae înainte dând deformația „lordoză”.

La un piept îngust corespunde o burtă mare din cauza gazelor multe din intestin, și a umflării ficatului și splinei.

Bazinul (lighianul) se strâmtează, ceea ce va cauza la femei faceri grele, dacă nu chiar imposibile.

Membrele inferioare (pulpele și gamba) se încovoae înafară sau înăuntru, cu genunchii îndepărtați unul de altul în formă de paranteză (), care va cauza mersul legănat de rață sau apropiat, de se freacă unul de altul.

Rahiticii au în general o inteligență precoce, însă un aer de tristeță și de suferință în figură.

Această boală se poate vindeca în mod natural, când copilul continuă să crească normal, când boala se oprește în mersul ei, și când dăm noi multă atenție îngrijirii copilului. Se cunosc cazuri când chiar deformări mari ale oaselor s'au redresat, s'au îndreptat perfect.

Cum putem combate rahitismul? La copiii sugaci (de față) să se reguleze sugerile, să se dea lapte de mamă, înțărcați să se facă cât mai târziu, abia la a 18-a—20-a lună. Când înțărcați vom avea grijă să le dăm alimente care se digerează ușor și bogate în fosfați: lapte, ouă, pîreu de linte, făină de ovăz, etc. Să nu li se dea lichide multe și mâncări prea grele. Să li se dea fructe și zarzavaturi

crude bogate în vitamine: portocale, lămâi, roșii, ardei, salată verde și celelalte fructe.

Bolnavii de rahitism vor sta la aer curat, la țară, la munte sau la mare, în locuințe sănatoase. Mai ales băile de sare și cura marină (la mare) vara și ședințele de raze ultraviolete iarna, au o acțiune binefăcătoare asupra rahitizilor.

Iarna vom da zilnic copiilor rahitici untură de pește proaspătă, 2 lingurițe sau două linguri de supă, după vârsta copilului, așa ca să ia într'un sezon cel puțin 2—3 kilograme de untură de pește.

Vom mai da medicamente care conțin calciu, fosfor, lecitine, iar la rahiticii anemici vom da și iodură de fier.

Pentru deformațiile mari, definitive ale oaselor vom recurge la medicul ortoped și la chirurg, care dispun de metode și mijloace de a le îndrepta.

Cu cele câteva cuvinte de încheiere mă adresez părinților care au, sau vor avea copii de crescut. De câteori veți întâlni copii sau chiar oameni mari cu semnele rahitismului, aduceți-vă aminte că sunt victimele ușurinței părinților lor. Aduceți-vă aminte că acești schilozi vor purta suferința lor o viață întreagă și vor purta în cutele intime ale sufletului lor un reproș permanent, usturător la adresa părinților care i-au neglijat.

Aduceți-vă aminte că acești copii schilozi vor asista triști la jocurile și sburdă niicile camarazilor lor; că în timp ce camarazii lor vor respira aerul curat al culmilor ei se vor vesteji în cine știe ce birou sau alt local închis, că la vârsta recrutării în armată, oricât ar dori ei să îmbrace frumoasa uniformă de militar, ei vor fi respinși, ei vor pleca acasă cu ochii plini de lacrimi, sub privirile compătimitoare, uneori chiar ironice, batjocoritoare ale colegilor lor, că ei vor fi însemnați și vor fi în coada celorlalți o viață întreagă.

Iată la ce trebuie să se gândească părinții care au copii. Să-și tragă dela gură și să se îngrijească pentru ca copiii lor să poată primi o hrană, calitativ și cantitativ, suficientă, o locuință sănătoasă, haine bune și educație aleasă. Este o vorbă înțeleaptă a țaranului nostru: „Ochiul stăpânului îngrașe vita din ogradă”.

Pentru multul adevăr pe care-l cuprinde această vorbă și pentru potriveala ei cu subiectul nostru, fie-mi permis s'o parafrazez spunând: „ochiul părinților îngrașe copilul din casă”, cu alte cuvinte copilul crește se face mare și sănătos, numai dacă părinții se îngrijesc, personal și cum trebuie să dea această creștere.

Dreptatea noastră

Acesta este titlul sugestiv al unui articol viguros și bine documentat al d-lui I. Colfescu D. Liturta, directorul și animatorul revistei „România Eroică”, — ce apare în al V-lea an (București Str. Antim 19).

După o succintă reprivire istorică asupra formării neamului și rămănerii lui continue și indiscutabile pe terenul de zămislire, dl Colfescu subliniază rolul nostru de totdeauna, care a constat în a fi apărătorii civilizației și moștenirii romane la această poartă a Europei.

„Noi am ocupat spații largi. Barbarii au făcut eroziuni adânci în hotarele noastre etnice, în bogățiile moștenite dela Traco-Romani”.

Dreptatea istorică cere ca străinii, care s'au înfruptat din sângele și geniul nostru să restituie tot ceea ce ne-au luat... D-sa, ca și toată suflarea românească, este convins că pe calea armelor, pe care suntem azi vom spăla în curând nedreptățile și dreptate ni se va face.

AGRICOLE

Combaterea măturii

Culturile de cereale sunt bătuite din momentul însămânțării și până la coacere de o mulțime de boli. Unele din acestea sunt aduse de vânt, cum sunt ruginele și împotriva cărora agricultorul nu poate să lupte decât prin cultivarea soiurilor selecționate de Institutul Agricol, iar altele, cum sunt mătura și făciunile se găsesc chiar pe semințe sau în pământul în care însămânțăm.

Mătura grâului îmbolnăvește grâul cam la două săptămâni după încolțire, adică în timpul când tinerelor plante le apare a doua frunză.

Un timp mai călduros ajută îmbolnăvirea grâului, spre deosebire de o vreme mai răcoasă care împiedică încolțirea ciupercii care provoacă mătura. Prin urmare semănând toamna grâul mai târziu, iar primăvara mai timpuriu, ferim cultura de atacul măturii care pentru desvoltare are nevoie de o temperatură de +6 C până la +8 C.

Plantele bolnave se cunosc imediat după înflorire, ținând spicele drept în sus, răsfirate, având o culoare verde albastră.

Interiorul boabelor este plin cu un praf brun de spori ai ciupercii măturii.

Boabele mălurate se sparg ușor, astfel că la treerat conținutul, sub forma unui praf fin, se împrăștie pe boabele sănatoase.

După semănat, spori încolțesc, pătrund și cresc în interiorul seminței, producând plantele bolnave descrise mai sus.

Paguba suferită de agricultor este mare, micșorând producția și stricând și calitatea grâului, care nu se poate vinde cu preț bun având un miros de pește stricat.

Totuși paguba poate fi în întregime înlăturată. Prin tratarea semințelor cu piatră vântată sau cu prafurile date de Camera Agricolă.

Înainte de saramurarea grâului cu piatră vântată sau cu prafuri uscate, trebuie să se spele grâul în apă curată, aceasta cu scopul de a înlătura de pe învelișul boabelor germele bolii.

După uscarea boabelor se procedează la amestecarea lor cu praful respectiv. Amestecarea se face într'un butoiu special cu închidere ermetică și nici de cum în saci, ori cât ar fi de deși.

Camera Agricolă vinde preparatul „GERMISAN” din care pentru tratarea unei cantități de 100 kgr sămânță, este nevoie de 200 gr. care revine la prețul de lei 26!

Cu spălătul grâului, uscatul și amestecul în butoiul special se pierde foarte puțin timp. Praful necesar deosemena costă foarte puțin, dacă se cumpără dela Camera Agricolă.

Prin urmare, pentru înlăturarea pierderilor provocate de mătura, se cere numai respectarea lozincei: Nici o sămânță nesaramurată sau neprăfuită să nu se mai pună în țarina românească.

ION HOGEA

Ing. agronom

Situația agricolă

dela 14 la 24 Septembrie 1941

Timpul a fost variabil, cu ploii ușoare, în general mai mult noros și rece. În regiunile de munte a căzut brumă și pe alocuri puțină zăpadă.

În majoritatea județelor s'a putut continua aratul, treeratul și recoltatul fasolei și floarei soarelui. Se lucrează cu intensitate la pregătirea pentru semănătul grâului de toamnă.

În regiunile de câmpie porumbul se apropie de maturitate.

Islazurile și miriștile nearate au iarbă suficientă pentru vite.

Cărți noi

Aus grünen Wäldern weht der Wind...

În „Wiener Verlagsgesellschaft“ a apărut într-o minunată ediție o traducere în nemțește a unor versuri românești: versuri populare în frunte cu Miorița, Meșterul Manole și Toma Alimos, apoi poezii din Alecsandri, Eminescu, Goga, Iosif, Coșbuc și Radu Gyr. Trebuie să cauți atent ca să găsești numele traducătorilor. Abia pe pagina a patra, foarte mic scris, — găsești: *Arnold Roth—Hans Diplich și Hermann Roth* — desigur Sași de-ai noștri, căci numai ei, crescând alături de poporul român, au putut să-i cunoască limba așa de bine — și să-i pătrundă spiritul. Mă obișnuisem să văd pe cărți, cu litere mari, uneori mai mari decât titlul cărții, numele autorului, dar în acest caz cartea dedicată Noei României — vrea să facă dovada, că autorul este lucrul secundar, ideea, care animă cartea, este lucrul principal. Și ideea este simpatică: *apropierea sufletească româno-germană, o împrietenire trainică nu dela stăpân la supus, ci așa, ca și cel mai mic să-și aibă apreciate meritele și specificul său național, nu ca până acum când prietenia însemna să adori și să imitezi orice creațiune spirituală a poporului mai mare din apus și să te mulțumești doar ici și colo cu câte un cuvânt prietenesc aruncat ocazional de vreun politician.*

În bucuria mea față de noul drum bătut de autori, pentru câștigarea sufletelor, nu știu din ce să citez mai curând, ca să vedeți cât de perfect au pătruns specificul senzibilității românești. Miorița, Toma Alimos, Meșterul Manole, aceste perle ale poeziei populare sunt prea lungi, și nu le-aș putea reda în spațiul strâmt al unei încreștări în ziar.

Iată bunăoară ceace se pretează mai bine la o probă de traducere: „Somnuroase păsărele, pe la cuiburi se adună, se ascund în rămurele, noapte bună“

*Abendmüde Vögel neigen,
Ihren Flug dem Neste zu,
Stilbehütet in den Zweigen
Ist die Ruh.*

Sau tot din Eminescu: „Codrule, codrulele ce mai faci drăguțele, că de când nu ne-am văzut, multă vreme a trecut“:

*Liebster Wald, Geselle mein,
Sag was treibst du so allein,
Seitdem uns nicht mehr sahn,
Hab ich manchen Tag vertan.*

Sau: „Dela Nistru pân' la Tisa, tot Românul plânsu-mi-s'a, că nu mai poate străbate, de-atâta străinătate“.

*Von dem Dnjestr bis zum Theiss,
Dringen Klagen hart und heiss
Uns Rumänen zu bedrücken,
Beugen Fremde unsern Rücken.*

Sau: „Mai am un singur dor în liniștea serii, să mă lăsați să mor la marginea mării“: minunat redată în traducerea următoare:

*Noch hab ich ein verlangen,
O gönnet mir den Tod,
Am fernen Meeresstrande,
Im stillen Abendroth.*

Iată bunăoară ultimul vers din „Noi“ a lui: Goga

„Avem un vis neîmplinit, copil al suferinței, de jalea lui ne-au răposat și moșii și părinții. Din vremi bătrâne, de demult gemând de grele patimi, de șertăciunea unui vis, noi o stropim cu lacrimi“:

*O unerfüllter, heilger Traum,
Du Kind bitterster Leiden,
Von dir mussten die Ahnen all,
Und auch die Väter scheiden,
Aus trüber Welt, seit grauer Zeit,
Tragen wir Schmerz und Schwären,
Törichter Traum, wir netzen dich,
Mit tausend heißen Zähren...*

Prima strofă din aceeași poezie, din care își trage titlul și cartea întreagă, ne dă iarăși o idee clară câtă osteneală și cât talent au depus autorii pentru a reda la fel cu originalul și duhul și forma: „La noi sunt codrii verzi de brad și câmpuri de mătăasă, la noi atâția fluturi sunt și-atâta jale'n casă“:

*Aus grünen Wäldern weht der Wind,
Auf Wiesen wie aus Seide,
Die Felder sind von Faltern bunt
Mein Volk weiss nur vom Leide.*

Nu știu, dacă aceste rânduri ale mele vor ajunge vreodată sub ochii autorilor amintiți. Nu importă însă. Cartea lor, făcând parte din ciclul: „Glasul popoarelor în cântece“ e bine venită. Din parte-mi le exprim omagiul modest de recunoștință și de mulțumită pentru sufletul nobil, talentul și munca depuse pentru apropierea de neamul nostru, ale cărui drepturi dela Tisa până la Nistru nu va mai fi voie să fie contestate nici odată în viitor.

Dr. M. S.-S.

INFORMAȚIUNI

Piatra fundamentală pentru Casa coloniei muncitorilor dela Uzinele Astra

În ziua de 24 I. c. s'a pus piatra fundamentală a casei coloniei muncitorilor dela uzinele Astra.

La această ceremonie au luat parte d-nii generali: St. Demetrescu și Alexandrescu, reprezentanții Min. Apărării naționale, d-l S. Băcescu pentru Min. Muncii și dl prof. M. Cirnoagă.

La serbare au participat d-l Stan, preș. Cons. de adm., inginer Constanținescu, dir. gen., cu întreg corpul inginerilor, funcționarilor și muncitorii.

Ceremonia a decurs în prezența d-lui Colonel Craiu, prefect, Gologan, primar și D-na Dr. Cuteanu preș. Crucii roșii.

Crearea acestei instituții de mare importanță socială era de mult așteptată, ca și clădirea unui cămin pentru ucenici și credem că în cel mai scurt timp ele se vor și termina, pentru a-și îndeplini frumoasa misiune.

Un anunț ce ar trebui revizuit

Ne referim la punct 3 din Publicațiunea No. ad. 23009 941 a Serv. Financiar și de aprovizionare al Primăriei, care spune: *talpă din lipsă de disponibil, până la noi dispozițiuni nu se acordă decât cismarilor*: — Foarte bine, dacă li se dă cismarilor, ca să poată trăi meseriașii. Cine controlează însă specula ce se face cu o pereche de pingele ale căreia preț echivalează aproape cu a unei perechi de încălțăminte? Chiar dacă se dă talpă individual, prețul cusutului, încă e destul de pipărat, dar când trebuie să cumperi și cărbuni dela faur!

Rezultatul examenului de bacalaureat

Comisia de bacalaureat dela liceul „A Șaguna“ presidată de d-l prof. Ion Lupaș dela universitatea din Cluj, și-a încheiat lucrările.

S'au prezentat 55 candidați, dintre care 14 au fost respinși, iar 41 au fost declarați reușiți:

Dudu Ioan, Claițiu Ioan, Vlădescu Liana, Barna Delia, Vedeanu Cornelia, Piticariu Elena, Mănescu Ioan, Langu Fl., Mihalea I., Simionescu Gr., Gonțea N., Savu E., Bodianu A., Mihail Alexandru, Stoenescu I., Sârbu N., Baur Matilda, Dâmboviceanu Gh., Lungescu Gh., Machedon Em., Nicolescu V., Frâncu I., Grigoriu C., Mather A., Băzgan C., Băcilă Aurelia, Vasilescu Florica, Lengyel St., Barză Gh., Boreția Tr., Crișan T., Ioanciu M., Neamțu D., Savu I., Tătulea I., Tărțăluș I., Bădoiu R., Ferhat V., Strazzaboschi D., Voinea I., Gro Gh.

Controlul măștilor de gaz

Casa Fondului Național al Aviației prin organele sale de control va începe un riguros control la toate întreprinderile comerciale și industriale de pe raza acestui oraș și județ pentru a se constata dacă s'au procurat măștile contra gazelor pentru toți funcționarii și lucrătorii angajați, iar pentru cei nou angajați, dacă s'au conformat art. 12 din legea pentru procurarea măștilor. Celor care nu s'au conformat acestei dispozițiuni li se vor aplica sancțiunile prevăzute în lege.

Verificarea pe teren a timbrului fiscal

Prin Monitorul Oficial Nr. 223 p. I. din 20 Sept. Ministerul de Finanțe a dat decizia Nr. 354206 prin care se decide că organele de control ale Casei Fondului Național al Aviației sunt autorizate să facă cercetări pe teren și să verifice aplicarea timbrului fiscal în materia supusă impozitului proporțional de timbru și taxei de timbru, pentru care timbrul aviației a fost unificat cu aceste taxe și impozite de timbru prin decretul lege din 1 April 1941.

Ministerul Agriculturii ia măsuri pentru ajutorarea cu lemne de foc a populației rurale

Având în vedere necesitatea aplicării operațiunilor culturale în păduri, cu scopul ameliorării și accelerării creșterii arboretelor, cum și procurarea lemnului de foc, a crăcilor, nuelor, aracilor, prăjinilor, lețurilor, etc., ce rezultă din aplicarea acestor operațiuni pentru satisfacerea, în primul rând, a necesităților populației rurale, Ministerul Agriculturii și Domeniilor a decis ca la pădurile ce nu au încă studii de amenajare să se încuviințeze ca în anul 1941—1942 să se efectueze asemenea lucrări acolo unde este necesar, pe baza constatărilor ce se vor face pe teren de către organele superioare silvice ale Statului.

Prin aceste operațiuni se va urmări scoaterea arborilor uscați, cu vârfurile rupte, a celor rău conformați, de specii moi etc.,

Aprobarea efectuării operațiunilor culturale se dă pe baza actelor de constatarea necesităților de către Ministerul Agriculturii și Domeniilor, pentru toate categoriile proprietăților de păduri, cu excepția pădurilor Statului, unde aceasta se dă de către Administrația Casei Pădurilor. Autorizațiunea de tăiere se va elibera de către organele silvice de resort.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor prin Direcția Economică Agrară a intervenit la Ministerul Apărării Naționale ca circulația grăului rezervat pentru sămânță să rămână liberă, socotindu-se în schimb blocate numai cantitățile de grâu ce vor rămâne neîntrebuțate sau nevândute după terminarea perioadei de însămânțări.

Ajutoare pentru cultivatorii de orez

Ministerul Agriculturii și Domeniilor face cunoscut, că și în acest an ajută pe agricultorii, care doresc să cultive orez, executându-le proiectele prin ingineri agronomi specialiști.

Ajutoarele se dau și în timpul vegetației, prin sfaturi și supraveghere pentru cât mai bună reușită a culturii.

Tratamentul fiscal acordat misiunii și armatei germane din România

1. Misiunea și armata germană din România urmează să achite la aprovizionări și cumpărături impozitul proporțional de 1,70% prevăzut de art. 15 § 3 din legea timbrului și să se aplice timbrul fiscal de facturi de 10%, fără impozitul excepțional de 4%. Regimul este operant dela 1 Aprilie 1941. Cum însă în necunoștința acestei dispozițiuni timbrările nu s'au făcut după aceste norme, Ministerul consideră toate actele emise și timbrate după vechile norme, ca bine timbrate până la 1 August 1941.

După această dată se va aplica noul regim.

2. Regimul livrărilor petrolifere către armatele germane nu se aplică livrărilor făcute în baza acordurilor petrolifere româno-germane, pe bază de forme de export, sau pe bază de bonuri emise de Societatea Anonimă Distribuția și Creditul Minier.

Livrările care nu intră în cadrul acordurilor româno-germane urmează a suporta impozitele proporționale și taxele legale.

Roma posedă cel mai mare autobuz din lume.

Zilele acestea a început să circule la Roma cel mai mare autobuz din lume. Autobusul pus în mișcare pe cale electrică are o lungime de 18,50 metri și poate transporta 200 pasageri. Cele mai mari autobuse de până în prezent din Statele Unite și Milano au o lungime de maximum 14 metri.

Primăria Municipiului Brașov

Nr. ad. 23.972—1941

Serv. financiar

Noi, Primarul Municipiului Brașov; Văzând deciziunile Ministerului Economiei Naționale, Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării Nr. 450, 451, 453, 452 și 462 publicate în Mon. Oficial Nr. 216 1941 prin care se fixează din nou prețul stofelor standardizate, saci de hârtie, berea în sticle, piei brute și anvelope și camere de cauciuc;

În baza dispozițiunilor cuprinse în deciziunile Ministeriale mai sus citate și în conformitate cu drepturile conferite nouă prin Legea Administrativă,

Decidem:

Art. I. Cu începere dela publicarea prezentei ordonanțe, prețul fixat pentru Stofele Standardizate conform ordonanței XXI/J se modifică astfel cum sunt fixate în Deciziunea Ministerială Nr. 450 publicată în Mon. Oficial Nr. 216/I/1941.

Toate celelalte prețuri nemodificate rămân în vigoare.

Art. II. Toate țesătoriile sunt obligate ca în termen de 15 zile să înainteze listele de prețuri de vânzare în dublu exemplar Diviziei Prețurilor și Circulației din Subsecretariatul de Stat al aprovizionării.

Art. III. Fabricile de saci de hârtie se vor conforma dispozițiunilor deciziei Ministerului Economiei Naționale Nr. 451 cu privire la fixarea prețurilor la sacii de hârtie, publicat în Monitorul Oficial Nr. 216/1941.

Art. IV. Prețul de vânzare al anvelopelor și camerelor de cauciuc sunt acele stabilite prin decizia Ministerială Nr. 462 1941 publicată în Monitorul Oficial Nr. 216/1941.

Toți producătorii categoriilor de articole cuprinse în deciziile de mai sus se vor conforma întocmai acestor dispozițiuni, pentru a nu contraveni dispozițiunilor privind legea de reprimare a infracțiunilor.

Art. V. Prezenta decizie se va publica în ziarul local și se va comunica prin Camera de Comerț celor interesați.

Brașov, în 22 Septembrie 1941.

Dr. N. G. V. Gologan.

Secretar general:
Dr. Virgil Voicu.

Se caută lucrătoare

curate îndemnătate pentru imediată angajare, HESS A. G.

CRONICA RAZBOIULUI

Dela Odesa spre «ținuturile voevodale»

S'a împlinit un an dela semnarea „Pactului Tripartit”, devenit instrument puternic și decisiv, către care s'au îndreptat toate statele creștine europene îndemnate de dorința unei orânduiri mai bune care va sălășlui după încheierea războiului.

Nu vom insista aici asupra importanței acestui instrument politic și militar internațional, dar se cade să subliniem aportul militar pe care Japonia îl va aduce într'un viitor apropiat, ca o cristalizare în fapte de arme a obligațiilor luate acum un an.

Pentru noi Români, aderarea la „Pactul Tripartit” a însemnat intrarea în luptă ce se duce pentru întronarea dreptății, care va impune desrobirea totală a fraților și reîntregirea granițelor.

Stăruim în toate cronicile noastre asupra acestui fapt, căci el este singurul ideal, singura forță, care alimentează speranțele și dârzenia armatelor ce luptă departe în Transnistria.

Un fost ministru, cu sufletul îndoliat de sfârticarea hotarelor, ne spunea în ziua declarării războiului sfânt: „Să dea Domnul, ca tricolorul românesc să fie biruitor până la Urali, iar de-acolo armatele să se întoarcă pe căările ce duc spre „ținuturile voevodale” pentru a le desrobi”. Acele cuvinte cuprindeau ruga întregului neam. În ele se oglidea nu numai setea de răzbunare a umilințelor la care am fost supuși, dar și dorința de a nimici pentru totdeauna pericolul care ne pândea glia și vatra strămoșească.

Acea dorință s'a realizat în parte. Bolșevismul, puterea diavolească a Răsăritului, este în plină agonie. Nimic nu mai poate salva armatele dictatorului roșu, împrăștiate și nimicite de armatele creștine. Ecolu biruințelor din Răsărit trece peste culmile Carpaților până la noi și de aici, răsbate ca un suflu înviorător până departe spre „ținuturile voevodale”, unde jalea și suspinele sunt purtate cu un stoicism biruitor...

Neprecupețirea jertfei noastre și participarea fără rezerve la lupta împotriva bolșevismului întăresc speranțele, că România și poporul său, și-a câștigat încrederea celor care impun viitoarea ordine europeană. Noi n'am pornit la luptă și nu ne vărsăm sângele punând în fruntea acțiunilor noastre vreun „daea”... Nici o umbră de „șantaj” nu se va găsi în pornirea noastră la războiu, ci numai gânduri curate și credința nezdruncinată în eroismul soldatului și în revărsarea zorilor unei zile în care cumpăna dreptății se va ridica tot mai sus pe cerul României adevărate. Atunci noaptea desnădejdiei va fi alungată, iar sufletele noastre îndurerate vor vibra de bucuria regisirii definitive.

Bătălia dela Odesa

În această credință soldații noștri luptă cu înverșunare pe frontul dela Odesa, care s'a dovedit a fi una dintre cele mai întărite cetăți ale bolșevicilor, asemănătoare Leningradului și Kievului.

Rezultatele luptelor din ultimele zile, deși nu sunt comunicate oficial, ele aduc valuri de optimism robust în rândurile celor care au urmărit cu înfrigurare acțiunea de cucerire a cetății. Ultimile fortificații au fost străpunse, iar acum este în curs de nimicire, cea din urmă rezistență bolșevică. Dacă până acum rezistența armatelor

încercuite la Odesa era alimentată de flota din Marea Neagră, apoi de câteva zile și această unică legătură a devenit neputincioasă pentru reîmprospătarea forțelor măcinate într'o luptă al cărui rezultat era dinainte cunoscut. Recunoaștem sângeroasele jertfe pe care armata noastră și cea germană le-a avut, dar importanța acestei victorii este covârșitoare. Ea este încheierea unei noi faze a războiului din Răsărit cu urmări hotărâtoare pentru acțiunea care va începe pentru lichidarea completă a rezistenței armatelor roșii.

Soarta Leningradului

Problema ce se pune acum, după căderea Kievului, este cea a Leningradului. Infrângerile bolșevice de pe tot frontul oriental vor avea o influență deosebită asupra sectorului de Nord, unde forțele mareșalului Vorosilov sunt într'o situație disperată. Se pare însă că soldații bolșevici sunt convinși de imposibilitatea de a mai stăpâni orașul, fapt care a determinat pe comandanți să organizeze o retragere „reusită”. Prin „retragere reusită” trebuie să înțelegem nu numai ducerea spre interior a trupelor și armamentului, ci distrugerea a tot ce înseamnă așezare omenească pentru a întârzia o înaintare rapidă a forțelor germane ocupate cu refacerea căilor de comunicație și reorganizarea

vieții celor rămași în urma prăpădului, pe care numai bolșevicii știu să-l provoace cu o crudă barbarie. Intențiile mareșalului Vorosilov sunt bine cunoscute, și acest fapt a impus un plan de acțiune germană, care nu va permite distrugerea totală a regiunii fără de o sinucidere directă a tuturor celor aflați în sectorul frontului de Nord.

Pe lângă acțiunea germană, se cade s'o amintim și pe cea a finlandezilor, care semnaleză în ultimul comunicat nimicirea a două divizii între Oloneț și Petroskoi, în direcția lacului Onega. În cursul luptelor armatele lui Stalin au suferit pierderi enorme în oameni și material de războiu.

Generalul Kiroponos mort în luptele din Estul Kievului Au fost luați 500.000 prizonieri

Incercările disperate de ieșire din încercuire, făcute de restul forțelor inamice dela Est de Kiev, au eșuat. Pierderile sunt din cele mai mari. Până acum au fost făcuți prizonieri un număr de aproape 500.000 de „cioloveci”, iar numărul lor crește mereu. Cu prilejul curățirii câmpului de luptă a fost găsit cadavrul generalului Kiroponos, comandantul-șef al frontului sovietic de Sud-Est. Generalul a fost omorât în luptă. Statul său major precum și statele majore ale armatelor 5 și 11 sovietice au fost decimate.

Făcându-se bilanțul primelor rezultate, reiese că rezervele de oameni ale Rusiei Sovietice au fost reduse la jumătate. Cel puțin 4.500.000 de soldați sunt morți, răniți sau prizonieri. În comparație cu această cifră pierderile germane sunt neînsemnate. Trupele lui Stalin duc lipsă de material, iar odată cu distrugerea dispozitivului defensiv din sectorul țărilor baltice, după apropiata prăbușire a frontului dela Leningrad și după cucerirea Ucrainei și ocuparea întregii regiuni a Donețului, armatele sovietice nu se vor mai putea refăce și deci să fie conduse după un comandament unic. Orice încercare de coordonare a forțelor este imposibilă deoarece majoritatea liniilor de comunicație sunt distruse. Acest fapt paralizează întregul sistem sovietic de centralizare sau de comunicare cu marile centre. Dacă ne gândim la apropiata ofensivă asupra Donețului, apoi ne putem ușor da seama că ea va provoca sistarea aprovizionării frontului cu produse petrolifere din regiunea Caucazului, fără de care războiul nu poate fi continuat. Ba mai mult încă, poporul rus nu va avea cu ce să se hrănească, deoarece agricultura sovietică este mecanizată și deci necesită mari cantități de petrol. Iată deci că pentru Rusia, lipsa de carburanți, este o problemă de ordin vital și ea va pune în pericol soarta a zeci de milioane de oameni.

Dar odată cu lipsa de hrană, provocată de lipsa mijloacelor de agonisire a ei, coloanele motorizate nu vor mai avea puțința de deplasare și deci de atac. În acest caz armamentul care prin absurd ar fi trimis de anglo-americiani, n'ar mai putea folosi la nimic. Speranța este în resursele din Caucaz, dar ea va fi curând spulberată de acțiunea armatelor germano-române-italiene îndreptate spre această regiune. Mai este încă o speranță: „generalul iarnă”, despre care ne-am ocupat în cronicile precedente; realitatea însă pare să fie și în acest caz potrivnică celor care au nesocotit puterea credinței în cruce și Hristos.

Ambasadorul sovietic dela Londra, printr'o cuvântare a îndemnat pe englezi și pe americani să nu-și facă iluzii asupra dificultăților de care s'ar putea izbi germanii în Rusia în timpul iernei. Pe zăpadă înghețată carele de luptă vor putea înainta mai ușor și mai repede decât pe drumuri desfundate. Declarația ambasadorului sovietic a impresionat adânc cercurile ziaristice englezești, iar opinia publică engleză nu mai crede acum că Sovieticii ar putea organiza o rezistență utilă contra Germanilor. Cuvintele ambasadorului sovietic nu fac decât să confirme acest pesimism. De altfel, din declarația unui medic rus, luat prizonier de către finlandezi, reiese că Uniunea Sovietică a știut dela început că războiul se va termina rău pentru ruși, S'ar produce chiar o reacțiune împotriva conducătorilor criminali, dar teroarea este îngrozitoare. La Saentaem, localitatea unde a lucrat medicul luat prizonier, nu era zi în care comisarii sovietici să nu fi ucis, fără nici o judecată, numeroși compatrioți de ai lor. Medicul sovietic este convins că victoria va fi a Germaniei. Dât despre mișcarea revoluționară în Rusia, deși tot poporul o dorește, nu este posibilă, deoarece supravegherea poliției este extraordinară.

Se va crea un front în Caucaz

Se pare că materialele de războiu destinate Sovietelor, din America și Anglia, nu vor sosi niciodată. Acest fapt reiese din intenția anglo-americană de a se crea un front în Caucaz. Se a-devereste odată mai mult că promisiunile anglo-americeane nu sunt traduse niciodată în fapt. Puțin le pasă de căderea Rusiei, așa precum prea puțin i-a durut de dezastrul țărilor care s'au încrezut în intervenția salvatoare anglo-saxonă.

După ultimele știri, materialul de războiu „destinat Rusiei”, se va opri în Asia Mică, unde generalul Wavel va organiza o linie de rezistență cu forțele sovietice și cu cele engleze. Această intenție este descoperită de presiunea pe care Anglia o exercită asupra Turciei, presiune care nu-și va ajunge scopul deoarece guvernul din Ancara și-a manifestat dorința de a rămâne în afara conflictului. Temeinicia unei rezistențe în Caucaz este întârziată și de recomandarea ce se face Sovietelor de a nu mai apăra cu înverșunare orașele din Vestul țării, ci de a se retrage spre Urali și spre Caucaz. Ori acest fapt descoperă adevărata realitate în care se află pozițiile de pe Volga și anume aceea că, în interior, Sovietele nu mai au nici un fel de fortificații. Așa fiind sistemul de apărare bolșevic a fost distrus complet.

Atitudinea Americii

Infrângerea bolșevicilor pare a îndărji pe d-l Roosevelt în atitudinea sa de a prelungi războiul. Totuși, după declarațiile senatorului Nye, Statele-Unite, nu vor putea declara războiu, aceasta cu atât mai mult cu cât Congresul va refuza desființarea legii asupra neutralității. Politica de încercuire dusă de America, și presiunea ce o exercită asupra Japoniei, pare să ducă la un rezultat cu totul contrar celui urmărit de președintele Roosevelt, care luptă din răspuțeri pentru negocierile japono-americeane privitoare la reglementarea problemei Pacificului, să nu fie rupte definitiv.

Situația pe celelalte fronturi de luptă

Submarinele germane au atacat, pe coasta de Vest a Africii, un convoi de vase care mergea spre Anglia, reușind să scufunde 11 din cele 12 vase. Printre vasele engleze se afla și un mare vas cisternă. În apele Islandei a fost scufundat un carbot suedez care naviga în serviciul Angliei.

În Africa Septentrională, imensă activitate aeriană în spațiul aerian din Marmarica și dela frontiera dintre Cirenaica și Egipt. Raiduri aerine britanice au fost făcute contra localităților Tripolis, Bengazi și Bardia.

În Africa Orientală, soldații din garnizoana Culquabert, au atacat pozițiile fortificate britanice. În alte sectoare ale frontului dela Gondar, activitate de artilerie. Aviația engleză a bombardat localitatea Palermo. La Tobruk, aviația germană a aruncat un număr însemnat de bombe, iar la Barda, aviația engleză a exercitat un puternic bombardament cauzând importante pagube materiale și producând numeroase victime.

În sectorul Gibați, Englezii au dat un atac puternic, care a fost respins.

În Extremul Orient, lupte crâncine între Japonezi și Chinezi, spre răsărit de calea ferată Canton-Hankeu. Numeroase divizii chineze au născut de a ataca din flanc trupele japoneze și de a apăra calea ferată.

Cum vedem războiul este purtat tot cu mai mare vigurozitate, alungând tot mai departe „pacea” mult așteptată. Pentru Europa însă războiul va înceta atunci când ultima priză anglo-americană va fi smulșă de pe continent.

Mardare Mateescu

Redactor responsabil
ION BOZDOG